

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 20 (1116) ANUL 72 SERIA II ● JOI 15 V 1969 ● 8 pag. 25 bani

Anul XXV. Este mai înalt decât Coloana infinită a lui Brâncuși, mai dulce decât Poarta Sărutului, mai profund decât Masa tăcerii gorjanului. Anul XXV este aida zborului Păsării măstre a titanului de la Jiu, pasărea de miracol a lumii. Un sferic de veac, istoricește vorbind, e „un te miri ce” — vizavi de veșnicie. Anii trec tremurători ca vântul, jeluți din cînd în cînd de om. De-o pildă în „Lume, lume, soră lume” cînd lăutari vestiți aduc infinitul tot într-o vioră. State, continente, au încremenit uneori nu decenii ci secole întregi, în formule închistatoare a la Evul Mediu.

Și totuși. În România, la 23 August 1944, la parcă un semn deschisă a fost calea, și acel fior imens, fierbinte, subteran, pe care l-am cunoscut sub numele de Partidul Comunist Român, s-a revărsat ca un Vezuviu topind jugul de fier de esență fascistă, eliminînd rămășițele jugurilor, de esență otomană, fanariotă, și de ce nu, și de esență valahă (vezi moșierii pămîneni, niște lupi îmbracați frumos în piele de oaie). O! Atunci, în acea clipă din Augustul acela de foc, tunicile, tancurile, avioanele, amestecau demont pămîntul, aerul, apa, adînc răscolindu-le. Infernul cuprinsese toată lumea, dar mai ales bătrîna noastră Europă, sublimă creatoare de nemuritoare valori umane. Atunci, Poporul român, greu de obidă, de eroism, și ars pînă în ultimul vas capilar de spectrul sublim al libertății s-a ridicat ca un singur om și a străpuns cu baionetele dreptății întunericul ce se lăsase, cumplită noapte neagră peste oameni și peste țară.

Cerul s-a prefăcut în albastru, griul în galben, steagurile în roșu. Apoi au venit cuceriri, cuceriri, cuceriri. De ordin istoric. Guvernul poporului. Soluțul pe dos al regelui. Și apoi... Mașinile, au devenit, — imperiul muncitorilor. Pămîntul, — imperiul țărănilor. Cercetarea, — imperiul intelectualilor. De la Democrit și Pla-

ANUL XXV

de ION BANUȚA

ton la Marx, Hegel, Lenin. De la Eschil, Sofocle, Euripide, Virgiliu, Dante, Byron, Lermontov, Maiakovski, la Eminescu, Argezi, Blaga, Calinescu.

Cronica unui greier

Anul XXV. Tractoare românești, avînd agățate de șenile medalii de aur, sparg eroic și inconștient pămîntul românesc în primăveri din verde-crud întru slava recoltelor de pomină. Și Utilajele petrolifere, străpung inima pămîntului întru slava titelului agățîndu-și și ele medalii de aur de superbul lor git de parcă ar fi niște girafe românești. Și vinurile... O! Vinurile. De Muntenia, de Moldova, de Transilvania, infirmîndu-l pe marele rege Burebista. De ce o fi fost El dușmanul viilor n-am înțeles niciodată. Ce miracol! Și vinurile și-au pus în umbra paharelor de cristal nemuritoare medalii de aur dînd avînt avîntului și imagini noi imaginației poezilor. O! Aceste licori des-

pre care alii de frumos scrise C. Prisnea în cartea lui Țara vinurilor.

Anul XXV. Cefăți de oțel, de agregate, de mașini: Hunedoara, Galați, Reșița, Craiova. Izvoare de lumină: Bicaș, Argeș, Porțile de Fier, Lotru... Și, palatele din: București, Iași, Cluj, din pretutindeni. În noile palate cîntă, și beau, dorm, visează „cu mulțămire” cum ar spune Ceahlău prozei românești, Mihail Sadoveanu, **Oamenii muncii**, deveniți prin sudoarea frunții lor regi. Ce frumos poate să fie să ajungă cineva, carevasăzică, rege. M-am visat întotdeauna rege; un rege între mii și mii de regi. Anul XXV. Prin mințile și brațele tuturor, România numără, e ciudat, milioane de regi, regi în toate domeniile vieții sociale. Regi-afelari, regi-semănători, regi-atomisti, mereu nemulțumiți de ei înșiși, ferm hotărîți să adauge noi nestemate în coroanele lor. Regi... Dacă printr-un miracol, s-ar trezi din neiertătoareă humă Decebal, Traian, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, din iubire și ideal, și-ar răsturna vestitele lor coroane, în imensitatea de coroane ale regilor-cetățeni, constructori ai socialismului, români, unguri, germani și alte neamuri din România revoluționară.

Anul XXV este numai o treaptă. Urcăm dramatic, mai sînt impurități, urcăm admirabil, spre cele mai înalte piscuri ale frumuseții. În el văd o parte din minunile acestui veac, — coroană de aur și nestemate pe fruntea Anului 2000. În Anul XXV florile sînt mai frumoase, casele mai albe, apele mai limpezi, pădurile mai înalte, păsările mai grele de văzduh și de cîntec, oamenii mai mari, mai buni, mai năzdrăvani. Îmi plec statura întregă pînă la rădăcina victoriilor Anului XXV, an ce se pierde în istoria modernă a României. În Dumneavoastră. În Mine.

Anul XXV, — Pasărea măastră a lui Brâncuși. Și Coloana infinită. Și Poarta sărutului. Și...

OBÎRȘIA

de AL. ANDRIȚOIU

N-am obosit și nice nu cad în rea credință. Semințe-arunc spre spice și spice spre semință.

Eu sînt agricultorul de două mii de veri, pe brazde călătorul în plinele-i puteri.

Că Dacii sau Romanii m-au fost născut — știu eu? Îmi mîn cîntînd plăvanii cu dor de pîini mereu.

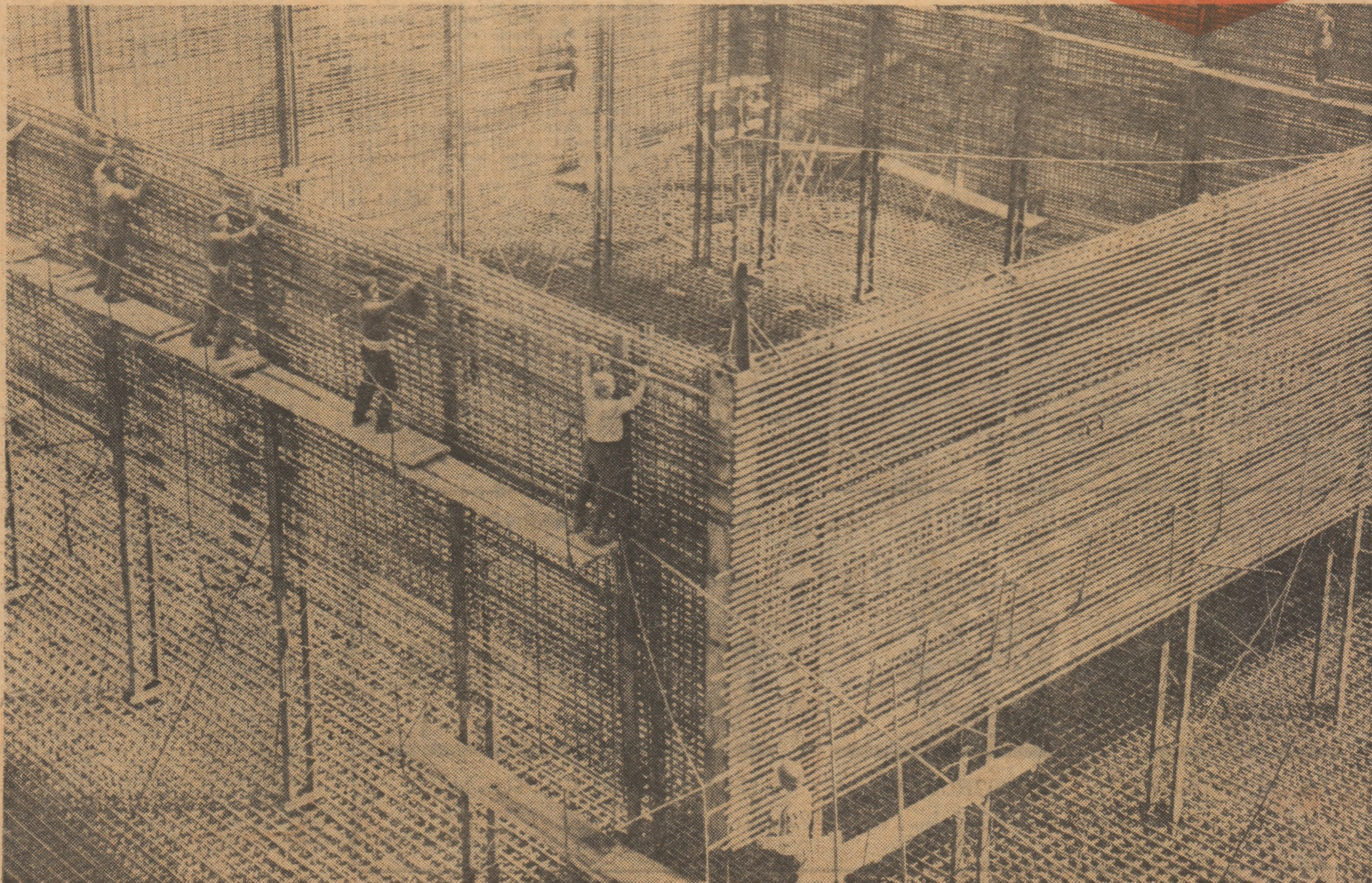
Geneza este simplă și faptele îmi plac: eu coc, arzînd, o jîmbiă sau farmec un colac.

Din tot ce spune glia un nume doar rețin, — acesta-i: România, acesta e destin.

Desigur, mai departe e scris de mii de ani în inimă și-n carte poemul cu țărani.

Săpat sînt și aratuș pe frunte, ideal, la fel cu Cincinatus plugar și general

Se pierde veacul în dantelării.
Și fetele în fluturii din il.
E România-n Anul preamărit
Cînd Fericirea rîde în zenit.

NOTAȚII

BIBLIOTECA ȘI SATUL

Anul trecut, bibliotecile comunale și filialele lor au împrumutat sateților 21 994 521 de cărți.

Cifra îndeamnă la reflecție. Gîndiți-vă la realitatea pe care o concentrează în sinteza ei precisă și matematică această cifră. Veți avea imaginea a milioane de sateți pășind pragul bibliotecilor, îndemnați de năzuința de a cunoaște, de a-și satisface aspirațiile spre frumos.

Cele aproape 22 de milioane de cărți ce au făcut drumul de pe rafturile bibliotecilor la cititor reflectă o însemnată circulație de valori culturale în mediul rural și totodată locul pe care-l ocupă biblioteca în viața spirituală a satului contemporan.

Cu aproape 15 ani în urmă cînd a fost numită bibliotecară la Gilău, comună de pe valea Someșului, Maria Cosma a preluat o zestre săracă: cîteva sute de cărți și vreo 40 de cititori. În majoritate copii. Azi, biblioteca din Gilău are 10 000 de cărți, iar anul trecut numărul cititorilor a depășit cifra de 2 000.

Deunăzi, stînd de vorbă cu Maria Cosma despre cărți și cititori, despre atragerea sateților la lectură, am întreb-o și de planurile de viitor. „Aș dori o bibliotecă și mai bogată, și cu cărți mai variate” — mi-a mărturisit printre altele. Am notat exact răspunsul deoarece mi s-a părut semnificativ.

La Gilău, unde cu peste două decenii în urmă nici nu se pomenea de bibliotecă, se simte azi nevoia de mai multe și mai variate cărți decît cele 10 000 de volume existente.

Poposind în această primăvară la Tileagd, a trebuit să aștept mult pînă am putut să stau de vorbă cu bibliotecara. Veneau și plecau conștinu cititori, aduceau și luau cărți.

Elisabeta Vas e bibliotecară aici de 16 ani, de cînd s-a înființat biblioteca. Drumul de la cele 804 de volume cîte avea în 1953, pînă la cele 18 000 de volume, la cei 1 000 de cititori și 23 000 de cărți împrumutate anul trecut, cuprinde o in-

treagă istorie. O muncă dusă ani de-a rîndul pentru cucerirea cititorului. Din cele povestite de Elisabeta Vas am reținut îndeosebi faptul că ea și-a pus și-și pune mereu nu numai întrebarea „cîți cititori are” ci și „cîți sateți nu frecventează biblioteca?”.

Am întâlnit, în decursul anilor, și întîlnesc și azi destule biblioteci la care majoritatea covârșitoare a cititorilor o formează elevii. Creșterea numărului de cititori elevi este desigur o urmare a dezvoltării învățămîntului la sate. Avem azi în 189 de comune licee teoretice sau de specialitate, s-a mărit numărul elevilor și în școlile generale. Dar este oare bine ca la unele biblioteci cum e cazul celei din comuna Jina, județul Sibiu, elevii să formeze 84 la sută din numărul cititorilor?

„La biblioteca săracă nu vine nimeni”. Citatul e luat dintr-un discurs al lui Nicolae Iorga, ținut în parlament cu peste patru decenii în urmă. Marele savant atrăgea atenția încă în condițiile de atunci asupra importanței dotării bibliotecilor cu toate cele necesare unei asemenea instituții.

Prin reorganizarea administrativ-teritorială a țării și organizarea în fiecare centru de comună a unei biblioteci publice s-a creat posibilitatea unei mai judicioase folosiri a fondului de cărți aflat pe raza comunei precum și accesul la el al tuturor cititorilor din satele aparținătoare.

În anul 1963, bibliotecile comunale și filialele lor dispuneau de 21 467 997 de cărți. Prin organizarea bibliotecilor publice din centrul de comună se pune capăt și fărîmării fondului de cărți între micile biblioteci sătești cum se întîmpla în trecut.

Acestea și alte măsuri luate în ultima vreme vor duce la înviorarea muncii cu cartea la sate, la îmbunătățirea activității într-un sector deosebit de important al muncii culturale-educative.

I. RADU

CÎNTĂ FLUIERAS

Concurs artistic republican, unde fusese promovată ca o foarte bună artistă vocală de muzică populară, Violeta îmi spunea zîmbind, dar fără să poată risipi cu totul o cută de regret de pe față, o dungă ușoară în jurul gurii: „...Nu-l mai iubesc, că nu-i om... Cînd l-am cunoscut la școala din Săveni, îmi părea bun și de nădejde, dar acum, văd că umblă ulișarnic, îmi dau seama că nu-i de casă! Eu am attele de isprăvit în viață, iar de cîntat nu mă las... Știți, eu cînt de la 7 ani. În concurs voi cînta: „Măicuța cînd m-a făcut” și „Cîntă fluierașul” (simțind privirea mea nedumerită, îmi explică cum ultimul cîntec

l-a învățat de la profesorul de muzică Cobilă R. care, la rîndul lui, îl știe de la o bătrînă din sat!).

Intr-adevăr, Violeta și-a învățat „tracul”, prima emoție la 7 ani, trebuind atunci să înfrunte, surzind printre lacrimi, privirile scrutătoare ale spectatorilor, astfel că putem spune că s-a născut cu cîntecul pe buze. Surorile ei mai mari au botezat-o fluieraș! Ea cîntă cu glasul liber, ușor, cîntă de bucurie întotdeauna, ca un fluieraș care scoate sunete de argint, însuflețit doar de vîntul jucăuș ce bate, bate des în luncile din nordul Moldovei.

MIRCEA PETRE
SUCIU

Aspect de la spectacolul „Oameni din balade” prezentat de Casa de cultură Slobozia-Ialomița, în cadrul celui de al V-lea Festival „Ion Luca Caragiale”

DIALOG CU CORESPONDENȚII

ZAMFIR DRĂGHICI, satul Mal, — Caraș-Severin. Am citit cu mult interes corespondența Obiceiul strigărilor peste sat. Dar despre această veche tradiție bănățeană revista noastră a publicat un articol mai amplu. V-am ruga — fiindcă sînteți și director al căminului cultural din localitate — să ne scrieți despre felul cum folosiți frumoasele și vechile obiceiuri populare în activitatea culturală din satul dv.

IOAN COTIRLĂ, Sighetul-Marmației. Scrișoarea despre întîlnirea brigăzii științifice din Sighet cu locuitorii din cartierul lapa este din păcate prea generală pentru a putea fi publicată. Ne interesează a asemenea material, înză mai concret, ca cititorii

să-și poată da seama ce anume îi interesează pe țărani și cum răspund membrii brigăzii la întrebările lor.

ACHIM MATEI, Silvașul de Climpie, Bistrița-Năsăud. Corespondența Săptămîna primăverii este mai bine scrisă decît cele primite anterior. Totuși și în această scrișoare ne relațiați foarte sumar, faptele, în schimb înșiruiți multe nume fără a ne arăta și prin ce anume s-au remarcat cei amintiți în frumoasele acțiuni întreprinse în localitatea dv.

GHEORGHE NISTOR, Avrig — Sibiu. Mulțumim pentru rîndurile frumoase scrise despre creșterea populară Maria Spiridon. Am fi publicat cu plăcere corespondența dv., dar

despre ea am mai scris în revista noastră cu prilejul bienalei de artă populară. Numele ei a apărut, de asemenea, și în alte materiale privind creatorii populari de pe meleagurile sibiene.

NICOLAE BOGLUȚ, Ucuș — Bihor. Deoarece în urmă cu cîteva săptămîni — așa cum amintiți și dv. în scrisoarea trimisă — în revista noastră a apărut articolul O originală colecție de linguri nu avem posibilitatea să publicăm materialul, de altfel interesant, despre colecția de linguri a învățătorului Ioan Vesa.

Vă rugăm să ne scrieți despre cercul înființat de învățătorul Ioan Vesa în cadrul căruia tinerii învață arta sculpturii în lemn.

DICȚIONAR DE BUZUNAR

Limba noastră — cea „limbă spornică și virtuoasă”, cum o numea Alexandru Odobescu, el însuși un lăcșuț minutor al grafului din străbuni — se îmbogățește continuu cu noi cuvinte. Isporindu-ne astfel mijloacele de expresie. Fenomenul acesta este firesc, dacă ne gîndim că atât cultura cit și civilizația poporului nostru urcă pe trepte tot mai înalte și prin urmare o dată cu noțiunile noi ale vieții materiale și spirituale, vocabularul limbii primește înșiși termenii cu care le numim.

Cunoașterea acestor noi elemente lexicale devine o necesitate strictă — și aceasta cu atât mai mult cu cît ele — în procesul firesc de lărgire a sferei înțeleșurilor inițiale — ajung să desemneze și unele noțiuni abstracte. Circulația tot mai intensă pe care o cunosc aceste noi cuvinte, folosite, adesea, cu excepția lor figurată, scoate și mai mult în evidență nevoia de a le cunoaște.

La rubrica de față, ne propunem a stăruia asupra unora dintre aceste noi cuvinte, pe care le întîlnim la tot pasul, în convorbirile cu oamenii noștri ca și în comunicarea scrisă a idelilor.

ODISEE. — Iată un cuvînt pe care destul de des ne este dat să-l întîlnim. L-am găsit, de pildă, nu de mult, la rubrica Faptul divers pe care, de obicei, o publică ziarul „Scinteia”, așezat, drept titlu, la un text din care desprindem: „Tot pe drum, pe drum, pe

drum / Și la... Copșa nicidecum. Melodia se potrivește de minune cantității de douăzeci și cinci de tone de acid sulfuric, expediate de uzina de superfosfați din Năvodari uzinei Carboșin din Copșa Mică. Au fost trimise încă din iulie anul trecut și iată că acum e martie, dar acidul n-a ajuns încă la destinație. Pe unde n-a rătăcit! S-a plimbat la Predeal, la Brașov; de aci a făcut o escală de cîteva săptămîni la Turnu Măgurele. Apoi iar la Brașov. Și, în sfîrșit, a ajuns din nou la Turnu Măgurele...” (Scinteia, nr. 8017, din martie 1969).

Un alt articol apărut de astă dată în ziarul „Munca” (nr. 6646 martie 1969) se intitula: „Odiseea statuiilor sau lungul drum al birocrației”. Autorul articolului zice la un moment dat: „Modul în care s-a obținut aprobarea (unui proiect pentru o statuie la Oradea) este o altă parte a Odiseei”.

Sensul pe care îl exprimă cuvîntul Odisee în texte de felul celor amintite trebuie pus în legătură cu numele eroului unei celebre epoei din literatura elină și universală: Odiseu — nume de la care pornește însuși titlul lucrării: Odiseea.

Dacă știm că vestitul personaj al epoei nu este prezentat în cele 24 de cînturi ale acesteia, în lungă-i călătorie, plină de peripeții și de răătăcliri pe mare, de la Troia pînă la Itaca, — vom înțelege de ce astăzi i se atribuie odiseii înțelesul dramului presărat cu întîmplări aventuroase.

SEISM. — Cuvîntul acesta este termenul tehnic a ceea ce numim — în mod obișnuit — cutremurul de pămînt. Îl întîlnim, de regulă generală, în expunerile cu caracter științific. De la o vreme, însă, cuvîntul apare și cu sensul figurat — ceea ce, după cît credem, nu numai că nu este nepotrivit, dar ne aflăm în fața încă unui exemplu caracteristic de îmbogățire a valorilor expresive pe care vocabularul le poate purta.

Scrie, bunăoară, autorul unui comentariu apărut în ziarul „Scinteia” (nr. 7984 din 22.II.1969) referindu-se la feluritele aspecte ale vieții culturale: „S-au priment structurile organizatorice și o dată cu ele și oamenii, activitățile tradiționale cunosc un adevărat seism în competiție cu radioul, televiziunea și filmul”. „Un adevărat seism” adică o zguduire puternică.

Fără cunoașterea sensului fundamental — cel strict științific — al termenului, înțelesul figurat și valoarea lui expresivă ne scapă, desigur.

N. MIHĂESCU

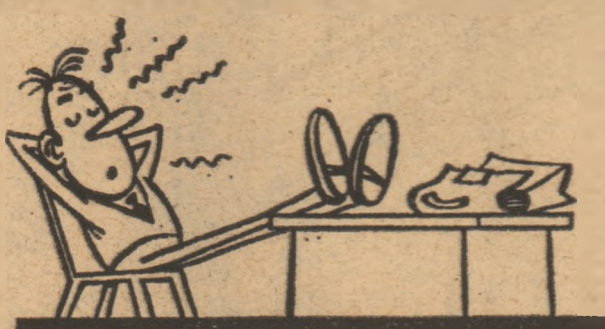
CARICATURĂ SĂPTĂMÎNII

LA ȘEDINȚĂ...

LA ÎNSTRUCTAJ...

ȘI LA CĂMINUL CULTURAL!...

(...Din Jurnalul săptămînal al unor directori de cămin cultural)

Desen de NIC. NICOLAESCU

Niște cazuri majore și modul lor de tratare

De obicei, fruntașii comunei, administrativi și comunali, se întâlnesc și discută. Și de obicei vorbesc despre problemele cheie. La primăria din Braniste (Ilfov) sînt, în afară de primar, președintele cooperativei agricole și directorul căminului cultural. Mai tirziu discuția a cuprins pe inginerul agronom și pe directorul școlii.

— Ce dezbateți azi?

— Chestiunile curente.

Adică cele care pretind o rezolvare operativă și o rapidă mobilizare de mijloace. Dar mai sînt altele, le-am zice de un alt calibr, care angajează într-un mod diferit conștiința oamenilor și a căror tratare cere, egal, tenacitate și cunoaștere.

Mă întorc spre președinte și-l întreb:

— Care-s of-urile dumitale?

— Greutăți în mobilizarea oamenilor. Sînt mulți plecați și destui care stau în sat și nu vin la cîmp.

Faptul e generat în bună măsură de valoarea mică a zilei-muncă. (Ea n-a trecut în nici un an de 21 de lei). Cu aceasta stabilim o primă corelație. Retribuirea e nestimulativă fiindcă producțiile în cîmp sînt cu mult sub nivelul dotării materiale și a calității pămîntului. Aceasta e a doua corelație. Fapt flagrant așadar este modul cum e folosit pămîntul.

Folosirea optimă a pămîntului cere măsurătoarea lui și e evidență strictă.

Nu vă vine să credeți, dar la Braniste nu știe nimeni, cu exactitate, cît pămînt se află. Au venit, e adevărat, niște specialiști, au pus în aplicare metoda „fotogrametriei”, au făcut niște calcule și de doi ani de zile le ține în secret. Și-a acest timp, Vasile Stancu — care nici nu se omoară cu munca — deține 34 de ari în plus, Maria Georgescu — 45 de ari... și mai sînt și alții. Dar acesta este, de drept și de fapt pămîntul obștei, care ar putea fi cultivat științific și-ar da bucate pentru toți.

Cea mai mare parte a terenului din intravilan, ca și loturile individuale sînt acoperite cu salcîmi. Ei dau umbră, parfum și lemn pentru coșare. Legumele, brăniștenii le cumpără de la piața din Titu — (alt lucru pe care nu-ți vine să-l crezi) — unde vin și aduc marfă cooperativei din Bălenii Români și Bălenii Sirbi, despre care președintele Radu Nicolae spune, cu mîna pe inimă că „s-au preocupat” de pe urma zarzaturilor.

Cooperativa agricolă din Braniste a adus meri și peri, dar se pare că indemnul de a înlocui cu ei salcîmii a fost așa de palid că numai cîțiva

gospodari au cumpărat și i-au sădit în grădinile proprii.

Discuția despre astfel de cazuri majore a avut, cum spuneam, marotori.

— Tovarășe inginer Mihai Paliga, sinteți de acord că o atitudine de respect și grijă față de pămînt, sursa noastră de viață și îmbogățire, se obține prin educație?

— Am dezbătut aceasta de două ori în adunările generale (din 1963 și 1969) și de trei ori în ședințele de consiliu. Se mai vorbește de ea și-n adunările pe brigăzi.

— Credeam că e sporadic, că e puțin și că are o eficiență discutabilă. Dovadă că în schimbarea atitudinii față de pămînt, progresele sînt inete și mici.

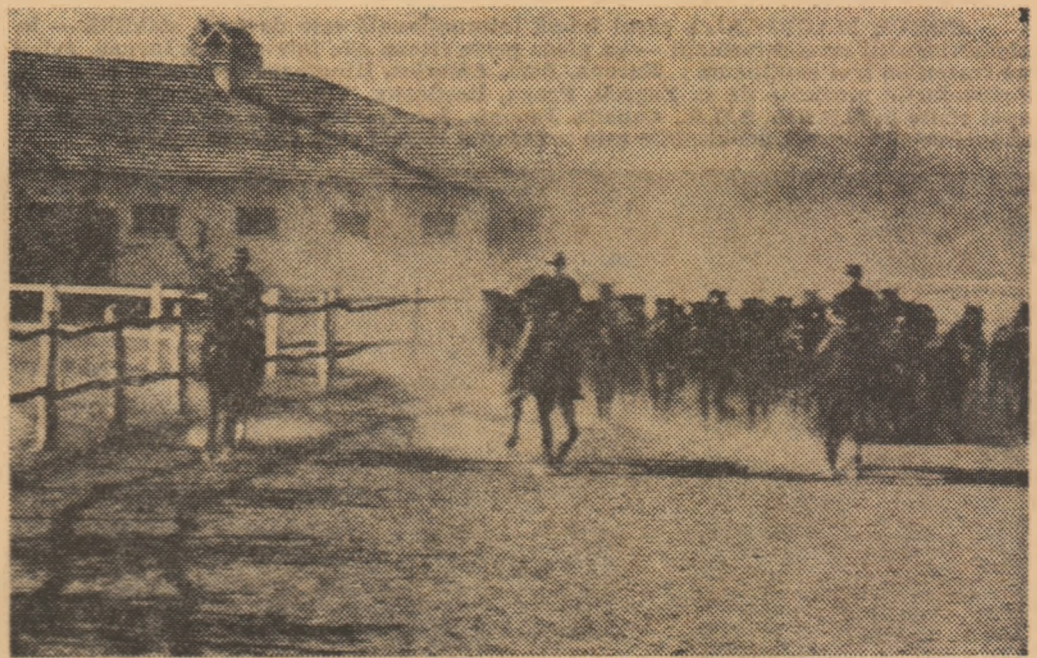
Ion Mirea (directorul căminului cultural, proaspăt în această muncă și animat sincer de bune intenții) — amintește de un simpozion intitulat „Păstrarea și apărarea avutului obștesc” și de o conferință ținută în ianuarie: „Pămîntul, principal mijloc de producție în agricultură”.

Au fost două reușite prin participare și prin ținută. La simpozion a vorbit un judecător (invitat), președintele C.A.P. și brigadierul Sima Pandele. Așadar, oamenii nu pot fi acuzați de dezinteres. Dar între o acțiune și alta sînt mari pauze. Educatorii — s-ar zice — n-au suflu. În tratarea cazurilor majore — cum e cel al sustragerilor din avutul obștesc — se cere continuitate. Cînd o întreb pe Elena Paliga, directoarea școlii, cîți intelectuali sînt prinși în acțiuni educative, spune: „toți” și acesta sună oarecum ca un adevăr relativ. Nevoia de a-l completa ne duce la constatarea că o parte din intelectuali sînt simpli interpreți în echipele artistice, că alții fac expunerii care nu țin de specialitatea lor, că subiecte complexe care cer autoritatea competenței sînt tratate de suplinitori tineri, lipsiți de experiență.

În loc de concluzie

Sînt în comuna Braniste 37 de intelectuali (după un calcul sumar), din toate profesiile. Ne gîndim că dacă fiecare și-ar propune să-l ajute pe săteni a înțelege unele fenomene, și dacă ar pune în această ardoare, multe din anomaliile care au prins aici să se și învechească, n-ar mai exista.

VAL. TUDOR

Hergheție la „Dor Mărunt”. Aici sînt crescuți cai pentru Hipodromul din Ploiești
Foto: LICA IOSIF

DE ICI... DE COLO

AȘTEPTARE

Nu era nu știu ce, dar oamenii l-au îndrăgît, botezîndu-l „Microbuzul nostru”. Așteptau cuminiți la ora și locul știut, microbuzul venea, claxona vesel, la cotituri, se oprea și toată lumea era mulțumită.

Dar, într-o dimineață, locuitorii satelor înșirate pe Valea Suhei — ruta Cîmpulung-Moldovenesc-Târnița, au așteptat zadarnic să se ivească „bolidul”, să-i audă iarăși claxonul. Au așteptat și a doua zi și a treia, în aceleași locuri și la aceleași ceasuri știute. De atunci, și sînt cîteva luni, oamenii așteaptă mereu, cu același dor, cu aceeași nerăbdare. Pînă cînd? Iată o întrebare la care poate o să răspundă Direcția Regională Transporturi Auto din Suceava.

MATERIAL ȘI UTILAJ, SAU PIESE DE MUZEU

La Grăniceri, te plimbi pe trotuare, prin parcuri, admiri grădinițele cu flori din fața

caselor, aproape toate noi, fîntînile arteziene, șase la număr. Acum, oamenii vor să lărgească trotuarele și mai vor să aibă o sifonărie. S-au adus un vagon de ciment și vreo opt vagoane de balast. Materialul poate fi văzut și pipăit. Dar cimentul și balastul nu sînt piese de muzeu, expuse pentru a fi văzute de-a lungul vremii.

— Am hotărît să lărjim trotuarele, apoi s-o facem, spun oamenii, cu gîndul la cei care sînt puși să răspundă de buna gospodărire a comunei.

Pe seama sifonăriei se fac fel de fel de glume. De un an și jumătate s-a procurat un utilaj modern, care pus în funcțiune ar putea produce în fiecare zi cîte 500 sticle de sifon. Dar utilajul nu produce pentru că stă într-o cameră a tovarășului M. Brad.

Ce părere aveți, tovarășe Brad?

PĂTANIA

LUI G. LUPȘAN

E de fel din Samari-
nești-Gorj. Se spune că

își are casa chiar lângă cooperativa de consum, ceea ce, să recunoaștem, e un avantaj și cînd ai ceva de cumpărat și cînd vrei să vinzi. Ai ceva de valorificat, dai o fugă, predai produsul, încasezi prețul. Totul se petrece în cîteva minute. Și Gheorghe Lupșan a-
vea de valorificat, în ziua aceea, 150 de ouă. S-a pus pe calcule. „Atît mi-ar da cooperativa, atît aș putea cîștiga la tirgul din Broșteni”. A optat pentru tirg și a pornit la drum.

La tirg își găsi un locșor, desfăcu învelitoarea și... să vezi și să nu crezi, tot conținutul era bun de aruncat în apa Motrului, lucru pe care moș Lupșan l-a și făcut nu fără părere de rău, calculînd, de data aceasta, pierderile.

După scrisorile trimise de Militon Cosmeschi, Sadova, jud. Suceava, Petre Botașiu, Grăniceri, jud. Arad, și Petrică Popescu, Samari-
nești, jud. Gorj.

POȘTA JURIDICA

BIGAMIA ȘI ADULTERUL

Tov. PETRU VASIAN din comuna Zoreni, jud. Bistrița Năsăud, ne întreabă ce urmări penale are dacă o soție își părăsește soțul legitim și se recăsătorește cu altă persoană sau trăiește în concubinaj fără să fie divorțată.

Noul cod penal intrat în vigoare la 1 ianuarie 1969 prevede că încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită — fapt ce se numește bigamie — se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani. De asemenea, și persoana necăsătorită care se căsătorește cu o persoană pe care o știe căsătorită se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

În ceea ce privește situația întreținerii de relații în afara căsătoriei — deci adulter — codul penal prevede pedeapsă cu închisoare de la o lună la 6 luni.

Menționăm că proba adulterului se poate face numai prin procesul verbal de constatare a infracțiunii flagrante sau prin scrisori care emană de la soțul vinovat. Urmărirea penală nu poate începe dacă fapta a fost comisă după indemnul sau incurajarea celui alt soț, sau dacă viața conjugală era întreruptă în fapt și soții trăiau despărțiți.

DIVORȚUL

Printr-o modificare a Codului Familiei s-a stabilit că în general căsătoria încetează prin moartea unuia dintre soți și numai în cazuri excepționale se desface prin divorț.

Instanța judecătorească nu poate desface căsătoria prin divorț, decît atunci cînd, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sînt atît de grav și iremediabil vătămăte incît continuarea căsătoriei este vădit imposibilă pentru cel care cere desfacerea ei. Instanța va aprecia, cu deosebită grijă, temeiurile cererii de divorț și imposibilitatea continuării căsătoriei, ținînd seama și de durata acesteia precum și de interesele copiilor minori.

Deci, fără motive temeinice, nu se poate divorța.

VASILE BRĂILOIU
consilier juridic șef

Aspect de la I.A.S. Brăila

CORUL MADRIGAL a cărui faimă internațională este de mult stabilită — în ciuda tinereții acestei formații — va pleca peste câteva zile într-un nou turneu, având un traseu pe trei continente: Europa, Asia, America. Itinerarul are fixate escale la Festivalurile muzicale de la Zagreb, Praga, Bordeaux, Viena, Dubrovnic. Urmează apoi vizite în U.R.S.S., S.U.A., Canada, Japonia. Întoarcerea din această deplasare de o lungime și o durată neobișnuite este prevăzută tocmai spre sfârșitul anului.

DRUMUL CÎNTECULUI

de LAURENȚIU PROFETA, secretar al Uniunii Compozitorilor

Te aflu undeva într-un colț îndepărtat de țară, într-un cătun de munte sau poate în cîmpia însoțită a Bărăganului; pașii te poartă în timpător spre căminul cultural. Din depărtare deslușești ecourile unei melodii, care îți se pare familiară, pentru ca, atunci cînd te-ai apropiat mai mult, să constăți că ceea ce repetă corul nu este altceva decît propriul tău cîntec... Nu cred că există surpriză și bucurie mai mare pentru un compozitor!

Mi-am pus adesea întrebarea: cum ajunge un cîntec, de la compozitor, la o formație sătească aflată la mare distanță de Capitală? Voi încerca în aceste rânduri să deslușesc, cît de cît, acest DRUM AL CÎNTECULUI. Este acesta un „drum” bine pietruit pe care se asigură circulația liberă a celor mai valoroase creații ale compozitorilor români?

Ne aflăm în plină desfășurare a celui de al IX-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori. Este un eveniment a cărui semnificație majoră ne obligă să privim cu toată seriozitatea problemele legate atît de creația cîntecului de masă, de difuzarea și popularizarea lui în rîndul zecilor de mii de artiști amatori.

Recent, Uniunea Compozitorilor a organizat un concurs avînd ca scop crearea unor noi cîntece, care prin factura lor cît mai simplă să poată fi ușor asimilate de formațiile de amatori. Putem afirma că multe din lucrările scrise cu acest prilej au toate șansele de a fi preluate de mase. Cu atît mai mult cu cît, pe baza unui plan de colaborare între Uniunea Compozitorilor, C.S.C.A. și

Radiodifuziune — cele mai valoroase dintre aceste cîntece noi, sînt de pe acum sub tipar la Casa centrală a creației populare, urmînd ca simultan cu trimiterea lor în întreaga țară să fie transmise și în emisiuni radio-difuzate.

Iată dar o metodă nouă de difuzare promptă prin tipar și radio, pe care o considerăm deosebit de eficientă și care este menită să ducă cîntecele cît mai direct și cît mai rapid acolo unde ele trebuie să ajungă: la formațiile de amatori (un rol imens l-ar putea avea în această privință televiziunea care pînă în prezent a cam neglijat să se ocupe de mișcarea corală). Numai că, de ce să nu spunem deschis, eforturile conjugate ale forurilor centrale nu vor putea da rezultatele dorite cîtă vreme vor mai dăinui acele obstacole în drumul cîntecului, care împiedică o circulație vie a valorilor.

Și dacă e vorba să o spunem deschis, circulația este împiedicată de către acei directori de case de cultură și cămine culturale care nu se îngrijesc ca tipărirea (gratuită) ale Casei centrale a creației populare să ajungă la dirijori și coriști și să nu rămînă îngălbenite în rafturi. Ca să nu mai vorbim de eulegerile de cîntece patriotice tipărite de Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor, care (e greu de înțeles de ce, dar așa este!) nu se află în bibliotecile comunale, sindicale, școlare etc., deoarece atunci cînd se fac achizițiile se uită că alături de cartea științifică, literară, de artă etc. mai există și tipărirea muzicală.

Dacă faptul că ceea ce există tipărit nu ajunge întotdeauna în mîna dirijorului de cor constituie o reală

piedică în difuzarea cîntecului, nu-i mai puțin adevărat că și din partea unor dirijori există o anumită inerție care-i face să nu se obosească prea mult frunzărind noile tipăriți sau deschizînd butonul aparatului de radio... Aceștia consideră că e mult mai simplu să cînti mereu aceleași și aceleași cîntece eternizîndu-le în repertoriu spre dubla plictiseală a coriștilor și a publicului auditor. Desigur ar fi o mare greșală să generalizăm acest dezinteres față de inovare, deoarece există mulți dirijori, directori de cămine culturale, profesori de muzică, animați de un real spirit de investigație. Trecînd peste lipsa tipăriților, de care vorbeam mai sus, aceștia știu să caute. Și caută... pînă găsesc. Dacă nu pot obține cîntecele dorite ei scriu Uniunii Compozitorilor, Radioului, caselor de creație populară. Unii, mai perseverenți, se adresează direct compozitorilor cerîndu-le să le adapteze lucrările la posibilitățile formațiilor lor.

Sînt multe modalități de a da „cale liberă” cîntecului în drumul pe care trebuie să-l parcurgă. Cu totii, compozitori, organizatori ai vieții muzicale de amatori, dirijori, soliști, coriști și instrumentiști avem fiecare cîte ceva de făcut în această privință. Important este ca alegerea repertoriului să fie făcută în cunoștință de cauză pe baza unei informări „la zi” și pe criteriul autenticității substanței muzicale și a conținutului de idei.

O metodă care se impune cu stăruință este aceea a prezenței compozitorilor în mijlocul formațiilor de amatori. Considerăm că s-a realizat un lucru cît se poate de folositor atunci cînd, recent, Uniunea Compozitorilor în colaborare cu U.G.S.R. și Casa centrală a creației populare au stabilit un plan concret de acțiune potrivit căruia un număr de peste 30 de compozitori vor participa direct, pe teren, la îndrumarea unor formații artistice de amatori. Pentru compozitori această acțiune va fi și un prilej de a cunoaște nemijlocit viața satelor și orașelor noastre, de a dobîndi o experiență de viață care fără îndoială va fructifica noi și valoroase creații muzicale.

Sîntem convinși că așa eum a pornit să se desfășoare cel de al IX-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori, care primește peste tot sprijinul neprecupețit al organelor de partid și de stat, printr-o colaborare cît mai strînsă a muzicienilor profesioniști cu cei amatori se vor putea obține frumoase realizări artistice, demne de anul marilor împliniri, anul în care sărbătorim împlinirea unui pătăr de veac, prîvind cu încredere în viitorul luminos al României Socialiste.

A. C.

Pe artistul poporului Ionel Budișteanu l-am găsit la pupitrul dirijoral pe scena Ateului Român. După ce a terminat de repetat cu Benone Sinulescu, Vlad Dionisie și Irina Loghin, în cele câteva momente de odihnă pe care și le-a acordat, a răspuns cu amabilitate întrebărilor noastre.

— Aflăm că acest concert pentru care repetați va marca un eveniment festiv în viața orchestrei „Barbu Lăutaru”.

— Este vorba de împlinirea a 20 de ani de cînd a luat ființă — pe lângă Institutul de etnografie și folclor — orchestra noastră. Mai tîrziu, din 1953, formația a trecut sub egida Filarmonei „George Enescu”. Concertul la care lucrez acum — împreună cu vechiul meu coleg de pupitr, artistul emerit Nicu Stănescu și cu mai noul, dar nu mai puțin talentat, Florian Economu — va fi un fel de retrospectivă a celor 20 de ani. În program sînt cele

ORCHESTRA „BARBU LĂUTARU” LA 20 DE ANI DE ACTIVITATE

(Convorbire cu Ionel Budișteanu)

mai iubite melodii ale repertoriului nostru, de la cîntecul lui Barbu Lăutaru — devenit emblema muzicală a formației — și pînă la câteva bucăți în primă audiere. Iar pe scena Sălii mari a Palatului R.S.R. vor apărea — de la foștii soliști ai formației, Ioana Radu și Maria Lătaretu, pînă la ultima generație, Benone Sinulescu și Irina Loghin — cei mai îndrăgiți mesageri ai cîntecului popular.

— Mai știți cîte concerte a dat orchestra în cele două decenii?

— Peste două sute anual, așa că... faceți și dv socoteala. Fără să exagerez, cred că este formația bucureșteană cu cele mai multe turnee în provincie. A-proape lunar efectuăm cîte unul. Așa încît nu e de mirare că sînt destul de puține locuri unde să nu fim cunoscuți. De-a lungul anilor am cîntat în zeci și sute de cămine culturale, cluburi, case de cultură și întotdeauna sălile s-au dovedit neîncăpătoare. Desigur, datorită prestigiului pe care și l-a creat orchestra, dar și receptivității publicului nostru față de frumoșele melodii populare. Așa încît, în multe comune, atunci cînd vremea o permite, cîntăm în aer liber pe estrade improvizate.

— Dintre călătoriile peste hotare făcute împreună cu orchestra, care v-a lăsat amintiri pregnante?

— Lista țărilor vizitate e lungă și n-o voi înșira acum. Amintesc doar că în acest an, în iulie, vom pleca în R. P. Chineză, R. P. D. Coreană și probabil R. D. Vietnam. Din multele și impresionante succese ale formației și ale muzicii noastre populare — despre care v-aș putea da un vraf de citate din presa vremii — amintesc doar participarea noastră la Festivalul „Primăvara la Praga”, unde sînt invitate îndeobște formații de muzică simfonică dintre cele mai reputeate, și unde folclorul, ca și vitalitatea instrumentiștilor noștri au cucerit elogiile celor mai mari celebrități muzicale prezente, precum și neuitatul concert pe care l-am dat într-o piață din Dresda, în fața unui auditoriu de circa 100 000 de oameni.

— În încheiere, felicitîndu-vă pe dv și orchestra pentru aniversare, vă dorim succes la concertele festive și în apropiatul turneu!

— Iar eu vă rog să transmiteți cititorilor „Albina”, pe care i-am înțîlnit de atîtea ori, nu numai pe calea undelor, ci și ca auditori la concerte, că le doresc din toată inima succese în activitatea lor și multă sănătate.

Interviu consenmat de
VL. PANĂ

DUPĂ
MUZICĂ,
TOT
MUZICĂ

Multe s-ar putea reproșa televiziunii, dar în nici un caz absența emisiunilor muzicale. Există, de la concerte simfonice pînă la varietăți pe peliculă, de la lieder la muzică populară. Această bogată gamă, dorind să satisfacă toate gusturile — ceea ce nu e rău — invadează micul ecran — ceea ce nu e bine. Ce-i drept, am vrea să gustăm din toate, însă cu lingurița, nu cu polonicul. Duminică trecută am audio-văzut nu mai puțin de cinci emisiuni muzicale. Senzația de mult, de prea mult ne-o dă, poate, și modul în care se face programarea lor. După un concert simfonic urmează muzică populară, după recitalul unei violoniste — un concurs de muzică ușoară. Nu știm de ce este obligatorie succesiunea, constatăm însă că nu este deloc odihnitoare, ci dimpotrivă. Și aceasta, în pofida unor vizibile strădanii de a face emisiunile cît mai atractive. Din amintirile unui gramofon, ciclul inaugurat prin prezentarea lui Leonard, supranumit Prințul operei, nu era de așteptat să intrunească deosebite calități telegactice din cauza absenței imaginilor filmate. Fotografiele, imprimările și în special căldura evocărilor ne-au făcut totuși să urmăm emisiunea cu interes.

PE VALEA
CU PĂDURI
DE

liliae

În salba de sate almăjene, străjute de munți falnici și bogăți ca de zidurile unei cetăți de o vîrstă cu istoria, Rudăria își are poezia ei aparte.

Așezare străveche, al cărei cer este sprijinit de virfuri de munți: Svinecea, Poloame, Tilva, Pogara... Comuna este străbătută de apele limpezi ale Rudăricii care, coborînd din cascada în cascadă, și-a croit, înainte de intrarea în sat, pe o lungime de cîțiva kilometri, o vale de o splendoare sălbatică. Podoaba ei, pe toată această lungime, de-o parte și de alta, o formează două păduri de liliae, ce albăstresc primăvara întinderea, ogîndind-o feerie în apele limpezi ale riului.

Am pășit pe această vale, prin ecoul undelor argintii ale Rudăricii, sparte de stîncile abrupte printre care își croia drum.

Am pășit pe această vale cu bucuria și pietatea pe care ți le dau acele locuri care, cu mai bine de un secol și jumătate în urmă, au

legănat copilăria celui pe care istoria poporului nostru îl cinstește și azi: Eftimie Murgu.

Pe această vale și pe Ogașul Murguleștilor de lângă ea, se va fi întîlnit acum 120 de ani Eftimie Murgu cu genialul său elev Nicolae Bălcescu, care evadase împreună cu alți revoluționari pașoptiști de pe corabia turcească ce-i ducea în exil.

Și tot pe această vale, de unde primăvara își încarcă aripile cu parfum de liliae, va fi copilărit cu un secol în urmă istoricul Ion Sirbu, care a dat literaturii istorice românești o valoroasă istorie a lui Mihai Vodă Viteazul, căreia în anul 1906 Academia Română îi decernează Premiul Năsturel.

„Virfuri semețe, stînci abrupte, ecou de ape ce cîntă în umbra pădurilor de liliae un imn omului și naturii.

Moș Eufrem Imbrescu îmi arată două stînci golașe. Privite de departe, seamănă cu două făpturi omenești: un bărbat și o femeie. Nimeni nu știe de cînd au rămas așa. Strămoșii noștri le-au botezat Adam și Eva. Dacă stai sub ele, ecoul riului parcă e glasul lor. Bătrînul îmi arată fluierul de la cîngătoare, în crustat cu măiestrie cu semne de frunză și stele.

Pe toată valea Rudăricii, sub coroana pădurilor de liliae, se înșiră, la coliturile riului, cîteva zeci de mori de lemn, al căror sistem de construcție, cu fus vertical — sistem moștenit de la daci — își pierde începuturile în negura vremilor. Una dintre aceste mori se găsește la Muzeul satului din București.

Nu de puține ori, pe aceste locuri au întîrziat camerele de luat vederi ale Televiziunii ori aparatele de filmat ale Studioului Alexandru Sabă din București.

De la taica Eufrem Imbrescu am mai aflat că munții, de o parte și de alta a văii Rudăricii, sînt bogăți în denumiri devenite nume de baladă ca: „Teiul moșului”, un virf de pe care se vede, peste Dunăre, pînă departe și pe care se păstrează și azi un tei cu coroană împărătească și mîndră; „Piatra linsă”, o stîncă uriașă și netedă, bătătorită, după cum spune legenda, de un străvechi neam de căprioare și cerbi care au stăpînit-o; „Totirlata”, alte trei stînci imense, rotunde și late, aducînd de departe cu trei pietre de moară pe care se macină parcă azurul bolții.

Valea liliacului, valea Rudăricii... De asemenea locuri nu poți să te desparți. Le iei cu tine, în suflet și le porți ca pe niște nestemate toată viața...

— Poftiți, vi-l dăruiesc! îmi întinse bătrînul un buchet mare de liliae. Pentru copilășul dumneata. Să le miroase, să se joace cu florile...

Foto: ION POPOVICI

NICOLAE DOLINGĂ

INSTANTANEE

O cheamă Ioana Graure. E bătrîna. A trecut de mult de șaptezeci de ani. Șade pe prispă și își șterge lacrimile cu colțul cîmberului. A fost întii la Marin, fiul mai mare. A vrut să se ducă la el, căci îi e cel mai drag. A stat o săptămînă și n-a mai putut să îndure. În prima zi, noră-sa, Mia, a primit-o cu bucurie. Începînd însă din cea de a doua, cînd a aflat că va urma să locuiască la dișii, doar i-a fulgerat și tunat. Ei nu i-a adresat nici o vorbă urită. I-a zis tot așa cum îi zice Marin: mămică. A pus-o să mînce cu ei la masă, dar a tratat-o ca pe-un străin nedorît. Nu i-a dat voie să măture, nici măcar să spele o farfurie. Iar lui Marin i-a făcut zile fripte. Nu-i spunea nici un cuvînt. Numai pufnea, mînioasă. Întii, bătrîna a crezut că alta e pricina supărării. Dar într-o

O mamă
și șapte
copii

noapte i-a auzit șușotînd. Într-un rînd, a deslușit vorbele norei:

„La Gheorghe de ce nu stă? Lui i-au dat toată averea!”

„Ție nu ți-e rușine?” a repezit-o zmucit omul.

Femeia n-a mai spus nimic. Și-a vîrît capul în pernă și-a izbucnit în plîns.

Bătrîna s-a frămîntat mult. Și-a dat seama că rămîind la Marin, îi va transforma căsnicia în iad. A doua zi, dis-de-dimineață, și-a luat bocceluța și s-a dus la Ruxanda. Asta îi e fiică și baba Ioana a nădăduit că se vor înțelege bine. Ruxanda a luat-o chiar de la ușă:

„Nenea de ce nu te ține? Pe el i-ai făcut inginer. Are de toate, nu-ntinde de leafă ca noi, ca să ne ajungă de la o lună la alta!”

Bătrîna a răspuns cu un oftat. A muncit și pentru Ruxanda, de s-a spetit. Toată lumea știe cît de greu e să crești un copil! A ținut-o și pe ea la liceu, apoi la altă școală și a făcut-o tehniciană. Totuși...

A plecat și de la Ruxanda. S-a mutat la Patrița. Pe ea n-a putut s-o trimită mai departe la școală, dar a dat-o la meserie. Lucrează acum, împreună cu soțul, la o fabrică de confecții. Cînd a văzut-o pe mamă-sa, Patrița s-a repezit cu vorba asupra fraților și surorilor, a cumnaților și cumnatelor.

„Laura e o... Se rușinează cu noi că sîntem muncitori! — a zis ea de cumnată-sa. Crede că dacă e doctoriță e mare lucru de capul ei? Poți să rămii aci, nu te dă nimeni afară din casă!”

Bătrîna a rămas. I se părea însă că fiica și ginerele o socotesc o povară, ba chiar mai mult. Patrița se ferea de ea ca de hoți. Cînd pleca la serviciu, încuia odăile, pivnița și cămara. Se viața mereu că nu le-ajung banii...

Bătrîna s-a întors la țară, la Talpa. A stat cîte puțin la fiecare dintre ceilalți patru.

— Asta e tot, încheie ea cu amărăciune. Dacă-am văzut că nu vrea nimeni să mă primească, m-am întors în coșmelia asta, unde i-am născut și i-am făcut mari.

— Din ce trăiești?

— Mai muncesc pe ici, pe colo. Și Marin, inginerul, îmi trimite, fără știrea nevastei, 150 de lei. Dacă mi-ar da și ceilalți măcar cîte 50 l...

Am sfătuit-o să se adreseze justiției. Dacă ar face plîngere, fiecare dintre cei 7 copii ar fi obligați să-și întrețină mama. Dar ea a clătînat cu întristare din cap.

— Nu, nu! Nu pot să mă judec. Sînt copiii mei. Ar fi mai mare rușinea!

ALEXANDRU POPESCU

ȘERBAN NEDELICU

Calendarul
tradițiilor

Inscrisă cu slove de azur și verdeață, cu semnele hărniciei și belșugului în calendarul tradițional, primăvara a prilejuit dintotdeauna îmbogățirea tezaurului folclorului românesc. Punîndu-și la un loc frumusețea și originalitatea, toate cîntecele și datinile acestui răsîmp devin „un imn adus primăverii” după cum ne încredințează O. Densusianu, cel care ne-a lăsat atîtea rînduri tulburătoare despre semnificația folclorică a acestui anotimp.

Și tocmai de aceea primăvara își găsește rezonanțe asemănătoare în cîntecele legate de cele mai deosebite ocupații ale omului. Ea este așteptată cu aceeași speranță atît de agricultori: „Primăvară, mama noastră, / Ia zăpada de pe coastă, / Să crească rogoazele, / Să ieșim cu cosele”, cît și de păstori: „Primăvară, mama noastră, / Ia zăpada de pe coastă, / Iarba verde să mai crească, / Sufletu-mi să-mi răco-

reasca, / Sa-mi aud cerul tunînd, / Să mai văd turma păscînd”. Inseși casa și familia sînt puse sub semnul primăverii, materializat în același refren cu valoare de incantație poetică: „Primăvară, mama noastră, / Ia zăpada de pe coastă, / Și bruma

DATINI
de primăvară

de pe fereastră, / Ca să văd pe mîndra-n casă”.

Primăvara este un prilej al înfrățirii omului cu universul, ea în-suflețînd atît natura: „...Să vie luna lui mai, / Să văd cadrul ca un rai, / Iarba verde pe sub plai”, cît și firea noastră, căci „Cine-i om atunci trăiește.”

Folclorul unor obiceiuri practicate mai ales spre sfîrșitul acestui anotimp și care își au originea tocmai în efortul, desigur naiv, dar generos, de a apăra forțele renașterii naturii

de puterile potrivnice, zugrăvește adevărate tablouri fabuloase, datorate, parcă, unui artist titan cu suflet de copil. Iată, de pildă, cîntecul Caloianului, invocînd ploaia care „...să dea drumul roadelor, / Roadelor noroadelor, / Ca să fie-mbelsugată / Țara toată, lumea toată” sau cel al Paparudei: „Unde-i da cu sapa, / Să pornească apa, / Unde-i da cu plugul, / Să meargă ca unțu, / Crească spicu / Cît voinicu, / Cucuruzile, / Cît grădinile”.

Insuflețite de mișcare și culoare sînt imaginile primăvăraticе de muncă colectivă, asemenea unor pinze de Grigorescu: „Mă urcai în deal, în luncă, / Văzui lunca-mbobocită, / Și cîmpia înflorită, / Și plugurile brăzdînd, / Și oamenii semînînd” sau „Les voinici cu plugurile, / Fete mari cu sucnele, / Neveste cu pinzele, / Copilași cu oile”.

În sfîrșit, această mulțime de semnificații și simboluri își găsește o cuvenită incununare în cele ale dragostei care, parcă, niciodată nu înflorește mai deplin decît în primăvară: „Pe cîntatul cucilor, / Pe-nfloritul pomilor, / Pe-nfrunzitul codrului, / Pe-nverzitul cîmpului, / Pe pornitul plugului”.

Se modifică forma globului terestru?

● E ROTUND PĂMÎNTUL? ● PLANE-
TA NOASTRĂ E DE DOUA ORI MAI
MARE CA ACUM 4 MILIARDE DE ANI?
● CE SE VA ÎMPLI ÎN VIITOR CU
BĂTRÎNA TERRA?

Concepția despre forma rotundă a planetei pe care o locuim s-a format în antichitate. Argumentele notate acum vreo 2500 de ani de Aristotel sînt astăzi clasice: „Unele stele care se văd în Egipt sau de pe insula Cipru sînt invizibile în ținuturile de miazănoapte. Prin urmare, Pămîntul este nu numai rotund, ci și destul de mic, căci altfel, la o deosebire atît de neînsemnată, acest fenomen n-ar avea loc”.

Circumferința globului a fost calculată ceva mai tirziu de filozoful, poetul și astronomul Eratostene (cca. 275—195 î.e.n.). El a observat cum razele soarelui cădeau vertical și se reflectau într-un puț din Assuan. În același timp, un prieten al său constata că la Alexandria ele formau cu verticala un unghi egal cu 1/50 dintr-o circumferință. Cunoscînd distanța dintre cele două localități, învățatul grec reuși să calculeze — spre gloria sa — circumferința Pămîntului la 39 750 km., cifră relativ apropiată de evaluările cele mai recente (40 010 km.).

STAM PE UN ELIPSOID TRIAXIAL...

Observațiile efectuate cu ajutorul sateliților artificiali au infirmat de mult părerea că „pămîntul e rotund”, sau un „simplu sferoid turtit”. S-a definit apoi drept geoid forma sui-generis a Pămîntului, dar și această noțiune fiind destul de neprecisă mulți geofizicieni îi propun denumirea corpului care în geometrie este cunoscută sub numele de elipsoid triaxial. Această formă se obține apăsînd circumferințele unui sferoid. În această formă ecuatorul terestru nu e nici el un cerc perfect, ci turtit.

Măsurătorile de precizie efectuate demonstrează că diametrul Pămîntului la poli este de 12 713,7 km., iar cel care trece la ecuator de 12 756,5 km. Cum se explică această diferență? Ea este datorită faptului că Pămîntul se rotește în jurul axei sale imaginare. Conform legilor mecanicii, în timpul mișcării de rotație a unui corp, apare forța centrifugă care caută să îndepărteze masa corpului de axa sa de rotație. S-o arunce într-o parte. În condițiile globului terestru, forța centrifugă atinge valoarea cea mai mare la ecuator. De aceea, aici, la ecuator, Pămîntul este intrucitva „umflat” în comparație cu regiunile învecinate cu poli.

LA SCARA TIMPULUI GEOLOGIC

Pentru a răspunde la întrebarea privitoare la modificarea formei globului terestru este necesar să vedem mai întii dacă rotația Pămîntului în jurul axei — factorul geodinamic fundamental — este staționară. Specialiștii au constatat existența unei variații extrem de lente — seculare — a vitezei de rotație a globului determinată în special de flux și reflux.

Geofizicienii și astronomii dintre cei mai prestigioși consideră că încetinirea continuă a vitezei de rotație este însoțită de o modificare neîntreruptă a formei globului terestru. Astronomul sovietic Vladimir Kotelnikov a calculat recent că durata zilelor terestre s-a mărit cu 6/100 dintr-o secundă între 1963 și 1965. Fenomenul a fost produs de încetinirea corespunzătoare a rotației Pămîntului în jurul axei sale. Există se pare o tendință de „lănevire” a acestei rotații pentru că în ultimii 120 de ani zilele nu se măresc decît cu a mia parte dintr-o secundă.

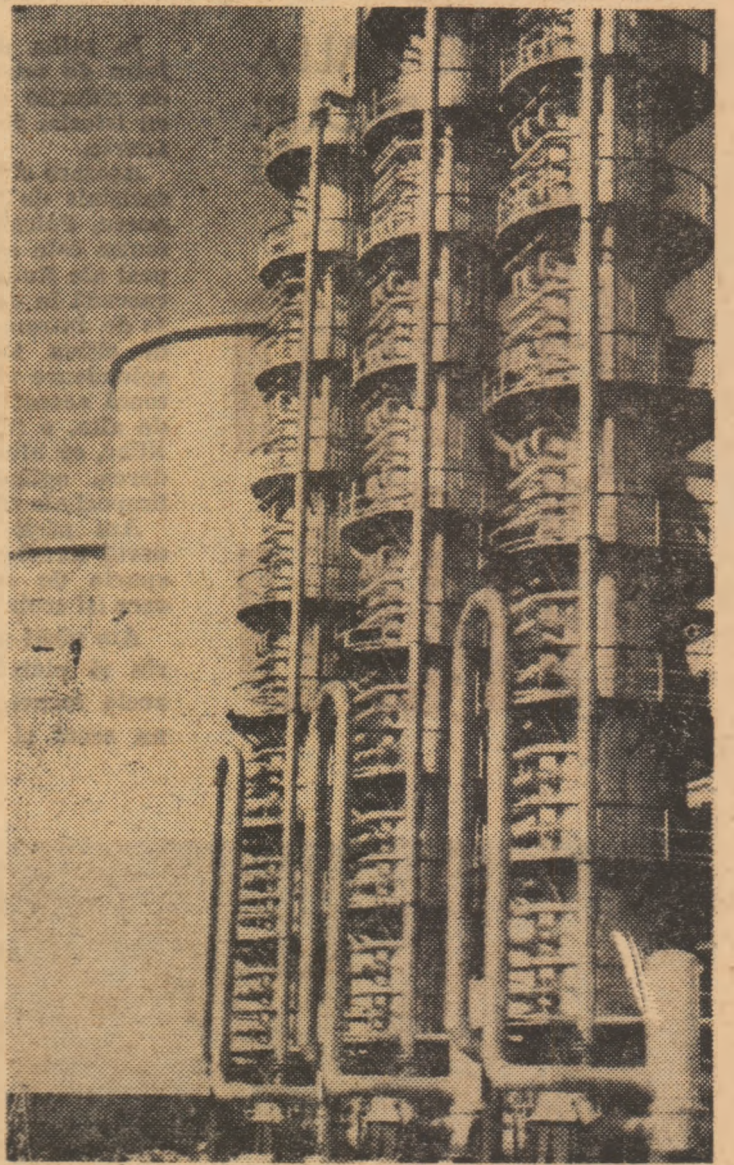
PĂMÎNTUL SE DILATĂ?

Un alt factor care modifică neîncetat forma bătrînei noastre Terra, îl constituie fenomenele geofizice din interiorul ei. Cercetările făcute în ultimul timp cu ajutorul radioactivității au demonstrat că actualmente Pămîntul nu numai că nu se răcește și nu-și micșorează volumul — cum se credea în secolul trecut — ci din contră se încălzește și-și mărește volumul. Planeta noastră se „dilată” deci, raza lui devine din ce în ce mai mare, iar continentele se îndepărtează de centrul Pămîntului.

Geofizicienii, calculînd raza terestră — la diferite vîrste ale globului — au ajuns chiar la concluzia uimitoare că în urmă cu 4 miliarde de ani, planeta noastră ar fi fost de două ori mai mică decît astăzi. Această dilatare a globului terestru ar fi răspunzătoare și de schimbarea poziției unor continente. Australia, de pildă, înainte de a se „stabilii” în actualul ei sediu ar fi făcut un adevărat tur al Polului Sud, Antarctica s-ar fi „plimbat” pînă să-și limiteze poziția în extremul sud, iar Europa s-ar fi separat de continentul nord-american „de-abia” în urmă cu 170 milioane de ani.

În sfîrșit, forma Pămîntului va suferi schimbări în viitor, cum a cunoscut și în decursul celor 5 miliarde de ani ai existenței sale. „Nu avem nici un motiv să ne îndoim — scrie savantul american George Gamow — că viitorul suprafeței Pămîntului va fi diferit de trecut”. Așa cum în istoria geologică au dispărut munții și au apărut mări, aceste fenomene se vor mai repeta. „Vor mai trece milioane de ani — spune tot Gamow — și toată splendoarea actualelor peisaje muntoase va dispărea, iar suprafețele continentelor vor fi timp de multe alte milioane de ani netede, mlăștinoase și parțial ascunse sub mări puțin adînci. După aceea se vor înălța alți munți, spre marea bucurie a alpinistilor, dacă vor mai exista vreunii în timpul acelea”.

Dr. E. ROȘIANU

Cetăți ale științei și tehnicii — Combinatul chimic din Tg. Mureș

30 000 DE OPERAȚIUNI PE SECUNDA

La Uzina constructoare de calculatoare electronice „S. Ordjonikidze” din Minsk a început producția în serie a calculatorului „Minsk-32”, care poate efectua peste 30 000 de operațiuni complexe pe secundă, adică de cinci ori mai mult decît predecesorul său „Minsk-22”.

Noul calculator electronic va fi folosit pentru calcularea salariilor în întreprinderi mari și mijlocii, pentru conducerea operativă a proceselor de producție.

PRIMA GREFA DE OCHI

După cum s-a mai anunțat, la un spital din Hons-ton (Statele Unite), a fost grefat un ochi întreg, viu. Abia peste cîteva zile se va ști rezultatul: dacă grefa a prins sau dacă ochiul străin a fost respins de organismul primitor.

Experiența este desigur spectaculoasă și interesul ei va rămîne mare chiar dacă nu va reuși. Deoarece, chiar dacă ochiul nu vede, în cazul că mușchii ochiului grefat trăiesc, grefa va fi folosită în scopuri estetice, înlocuindu-se astfel proteza de sticlă ce se folosește azi în cazuri de pierdere a ochiului.

Actualitatea științifică

MAȘINA ELECTRONICĂ DE DIAGNOSTICARE

Colectivul de colaboratori al Institutului de cibernetică de pe lângă Academia Bulgară de Științe, condus de profesorul N. Naplatanov, doctor în științe tehnice, a realizat o mașină electronică pentru diagnosticarea a 33 de maladii cardiace congenitale. Ca metodă principală de stabilire a maladiei a fost aleasă metoda coeficienților de informare, una din cele mai perfecționate metode folosite la stabilirea diagnosticului cu ajutorul mașinilor. Datele medicale au fost elaborate cu ajutorul unor specialiști cu înaltă calificare de la Institutul de chirurgie cardiovasculară.

Mașina de diagnosticare stabilește cu precizie diagnosticul cel mai probabil, care este obținut imediat după introducerea în mașină a datelor respective.

■ SFATUL MEDICULUI ■

Se folosește de multe ori termenul de urticarie pentru apariția unor erupții pe corp, fără ca întotdeauna să fie vorba de această boală. Este bine să se știe că în cazul urticariei apar pe corp, fără nici o regulă, pete roșii sau albe reliefate, catifelate, foarte asemănătoare cu leziunile produse la contactul cu frunzele de urzică. Aceste pete urmează unei senzații de mîncărime care supără mult pe cel suferînd. Apariția erupției este bruscă de obicei și poate fi însoțită de creșterea temperaturii, sau de unele tulburări digestive. Mărimea petelor este foarte diferită: de la cea a unei gămălii de ac și pînă la aceea a unui pod de palmă. Din fericire, după cîteva ore, mîncărimea se micșorează mult sau chiar dispăre, iar petele de urticarie dispău și ele.

S-a observat că boala apare la toate

vîrstele, în general la persoane cu o anumită sensibilitate specifică. Urticaria poate apare la acele persoane după o iritație externă, de pildă după înțepături de insecte (viespe, albină, purice, furnică), la contactul cu urzica, sau chiar la simpla atingere a unei țesături de lînă. Este cunoscut faptul că și unele alimente pot provoca urticarie. Dintre cele mai acuzate de bolnavi sînt ouăle, frișca, smîntîna, carnea conservată, peștele, cafeaua, racii, căpșunile. De asemenea, unele alimente, care în stare proaspătă sînt bine tolerate, pot provoca urticarie dacă se alterează.

Există și unele medicamente precum chinina, penicilina, streptomina, sulfamidele, salicilatul de sodiu care cauzează apariția bolii. La fel paraziții intestinali sau unele infecții digestive

o pot provoca. Nu rareori, cauza bolii pleacă de la o altă suferință pe care o are omul, cum ar fi diabetul, cîterul, unele boli de sînge, febre eruptive etc.

De asemenea, frigul sau căldura, lumina solară, vîntul pot da urticarie. Constatînd, așadar, marea diversitate a cauzelor ce pot provoca boala, se înțelege că bolnavul nu trebuie să încerce a se trata singur, pentru că poate accentua suferințele. Medicul va ști să găsească, în cazul urticariei acute, cauza imediată, va exclude pe cît posibil contactul bolnavului cu agentul cauzal și va prescrie un regim alimentar și medicamentele cele mai potrivite, de la caz la caz. Dacă urticaria devine cronică, tratamentul ei este mult mai greu și poate dura ani de zile.

Dr. DOREL SCHOR

URTICARIA

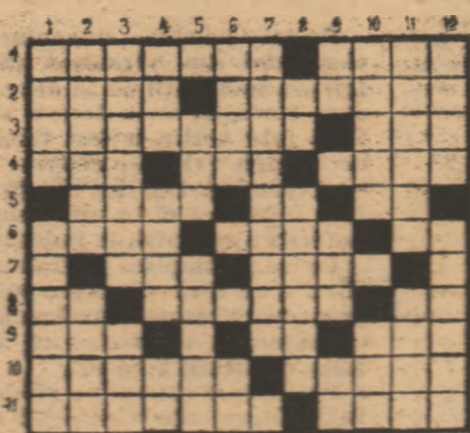
Ruinele unui pod roman descoperit la Dunăre

struirea acestui pod este pusă în legătură cu o știre literară păstrată din antichitate. Istoricul Iordanes menționează în lucrările sale expediția generalului roman Cornelius Fuscus, în Dacia, desfășurată între anii 86—87 e.n. Din relatările lui Iordanes aflăm că, după dezastrul suferit de Oppius Sabinus în Moesia, împăratul Titus Flavius Domitianus i-a încredințat lui Cornelius Fuscus conducerea armatei, propunîndu-i să treacă de urgență Dunărea pe un pod de vase pentru a se război cu dacii conduși de regele Duras-Diurpaneus, care, în ziua primejdiei, a cedat tronul viteazului Decebal. Istoricii au localizat drumul urmat de Cornelius Fuscus pe Olt în sus și, de aceea, se crede că podul descoperit este legat de această expediție militară. Podul descoperit nu demult, este a treia construcție de acest gen ridicată de romani peste Dunărea românească. În afară de podul lui Traian de la Tr. Severin, istoricul Gr. Tocilescu a descoperit, la sfîrșitul sec. al XIX-lea, portalul unui al doilea pod de piatră construit de romani între Sucidava (Cellei, jud. Olt) și Oescus (sat Gighen, R. P. Bulgaria).

Prof. EMANOIL BARBU

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

F L O R I

ORIZONTAL: 1. Comună în județul Mehedinți, unde se găsește o pădure de liliac, întinsă pe aproape 20 hectare, declarată monument al naturii — Stinjenel 2. Meșteșugar care pictează flori de smalț pe produsele sale de lut — Flori în formă de clopot, pe care Luchian le-a pictat cu o deosebită măiestrie 3. Flori mici și rotunde din familia compositeelor — Nostalgie 4. Riv în Suedia — Comună în Mexic — Floare de nu-mă... așa cum mai este denumit miezotul 5. Moment decisiv (reg.) — Teze scrise invers de cum era normal! — Urm. plus una! 6. A liberă — Cerne neșina — Traian Stănescu 7. Prenume feminin — Arbore cu frunze rotunde și flori verzui-roșiatice, care crește pe malurile râurilor de munte și prin pădurile umede de la șes. 8. Liviu Roman — Geniul muzicii românești, autorul liedului „Darul trandafirului” — Maria Florescu 9. Tinctură folosită la dezinfectarea rănilor — Notă musicală — Pom de familia rozaceelor, cu flori albe-trandafirii, care se cultivă pentru fructele sale comestibile 10. Flori mari, albe, roz sau roșii — A prinde cu mâna 11. Plante tropicale fără frunze și cu țepi, care nu înfloresc decât la

mai mulți ani o dată — Floare albă, simbol al nevinovăției.

VERTICAL: 1. Autorul cunoscutei melodii „Lalele” — Arbust cu flori plăcut mirositoare, albastru-roșcate sau albe, în inflorescențe bogate 2. Ţara lalelelor — Trandafir 3. Flori de culoare albă sau galbenă, plăcut mirositoare, care cresc pe o suprafață întinsă într-o poiană lângă Sibiu — Popor antic de pe teritoriul patriei noastre 4. O cîntă cucui — Flori albe care se oferă la ocazii solemne — Locotenent (abr.) 5. A cumpăra — Fiul lui Poseidon, unul din giganții (mit.) 6. Prenume bărbătească — Este pe jumătate! 7. Inflcărare 8. Elena Elenescu — Ţara de unde s-au adus lalelele în Europa, la sfîrșitul sec. XVI. 9. Noroi (Tr.) — Apă curgătoare — Petro Cristea 10. Arbore mediteranean cu flori roșii și fructe asemănătoare cu mărul — Arbust din familia rozaceelor, cu flori albe și fructe comestibile 11. Plutit pe apă — Flori cu petale inflcărate 11. Adăpostul florilor pe timp de iarnă — Mică plantă erbacee cu frunzele ascuțite și florile liliacii în formă de pîlnie.

Cuvinte rare : ANC, ULU, DICA, ANTEU.

ADAM STOICA

- 1 NEGRU
 - 15 VIOLET
 - 6 VERDE OLIV
 - 18 GRI TOP
 - 3 BLEU VERT
 - 25 CARMIN
- și în orice alte
culori și nuanțe

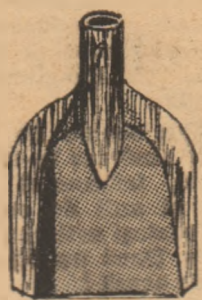
Respectați modul de întrebuițare indicat pe fiecare plic „G A L L U S”
Consultați tabelele de culori „G A L L U S”

Întreprinderea de industrie locală Nr. 1
Brăila

Piața H. Botev Bloc A 2, tel. 2990

Produce și livrează fără repartiție pe bază de comandă, avînd asigurată materia primă, următoarele :

- Guri de ham, din fire sîzal, ștreanguri, căpește.
- Oțgon, orice diametru, frîngii rufe, sfoară, tapițerie.
- Plăpumioare pentru copii matlasate : jachete cu bonete matlasate, garnituri de finet și din pichet pentru copii.
- Confecții diferite de vară din indian pentru copii.
- Roabe metalice cu roată de cauciuc masiv (valoarea sub 300 lei buc.).
- Dulapuri metalice pentru haine, acte și scule.
- Săpun de rufe de 45 și 60 la sută grăsime.
- Luminări galbene și albe.
- Luminări pentru nunți și botezuri.
- Jucării din lemn într-un bogat sortiment.
- Produse din masă plastică (sunătoare pentru copii, YO-YO, rătuște, stropitoare, cuiere de perete pentru prosoape).
- Diverse alte produse din masă plastică la comanda beneficiarului.
- Paturi metalice, tip internat valoarea sub 300 lei.
- Agrafe și clipsuri pentru păr.

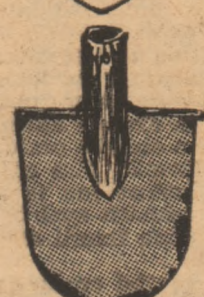

Întreprinderea
„11 iunie” Galați

Strada Mihail Kogălniceanu 16
Telefon 14249

produce și livrează fără repartiție :

- Lopeți ușoare N. I. 732—52
- Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip rotund N. I. 734—52
- Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip Frankfurter
- Casmale presate tip C. stas 495—49
- Greble cu 8—10—12—14—16 și 18 dinți.
- Marfa se livrează în legături de cîte 10 bucăți.
- Prețurile conform catalogului M.I.U.

NU

umblați
după
comori
sub
clar
de lună...

...ci
recuperati

în bani
valoarea
sticlelor

PREDÎNDU-LE LA CENTRELE DE RECUPERARE
I. R. V. A.

Tirgul cărții de buzunar

La 4 mai s-a deschis la Nogent-sur-Marne al 2-lea Tirg al cărții de buzunar. Scopul lui este de a prezenta întreaga producție a acestui domeniu, din ce în ce mai vast, al activității editoriale și de a-i pune în contact pe scriitorii ale căror opere au fost editate în colecțiile de buzunar cu cititorii lor.

Atlas GEOGRAFIC

Kuweit

O țară mică situată pe țărmul golfului Persic, toată numai nisip, secetoasă ca orice pustiu, bintuită descori de furtuni de nisip, concentrează în ea bogății fabuloase rivnite de diverse trusturi imperialiste.

Atlasele geografice precizează: suprafața: 6 178 m² pătrate; populație: 532 000 de locuitori (incluzind 270 000 străini), formă de guvernământ: emirat constituțional, limbă: araba; religie: islamică; orașe principale, Kuweit, capitala, și Al-Ahmadi; economie: navigație maritimă, țitei, petrochimie.

Aici e secretul: petrolul. El a aprins modernă lampă a lui Aladin, el este izvorul bogăției Kuweitului. N-a fost dintotdeauna așa. Intemeiat acum vreo două sute de ani de o populație beduină, emiratul a început să prospere abia prin 1937, când s-au descoperit și au intrat în exploatare nesfârșitele zăcămintele de țitei. S-au îmbogățit colonialiștii englezi care „protejau” Kuweitul, s-au îmbogățit societățile americane.

Fapt este că în micul Kuweit, banii pentru stat nu sînt o problemă. Problema este cum să fie cheltuiți mai cu folos. S-au construit hoteluri, palate, instituții în care arhitectura modernă se îmbină cu ornamente demne de basmele celor 1001 de nopți. Învățămîntul este gratuit, inclusiv cărțile, rechizitele, uniforme, transportul elevilor și hrana lor. Ceea ce nici nu-i prea mare lucru, ca sumă totală, dacă ne gândim că la aceste gratuități au dreptul numai copiii unei populații de 262 000 de cetățeni kuweitani și că venitul anual produs de petrolul extras este de vreo 759 000 000 dolari. Pentru învățămînt se cheltuiesc vreo 33 de milioane. Aceasta a făcut ca procentul de analfabeți să scadă la aproape jumătate din cel era înainte.

Din punct de vedere politic, Kuweitul era socotit pînă nu de mult, una din „zonele critice” ale Orientului Apropiat. După obținerea independenței, în iunie 1961, micul teritoriu kuweitan a fost nu odată călcat de trupele și tancurile britanice. Admiterea Kuweitului, în 1963, ca al 111-lea stat membru al O.N.U. a adus oarecare stabilitate.

Din lumea animalelor

● În munții Armeniei, pe malul lacului Sevan trăiesc niște șopîrle interesante. La această specie nu există masculi, ci numai femele, care fac ouă și din aceste ouă ies tot numai femele. O asemenea metodă de înmulțire este foarte simplă și rațională. S-ar părea că rasa va continua să existe și fără masculi.

● Un alt mijloc interesant de înmulțire se întâlnește la caracii argintii care trăiesc în lacurile Bulgariei. Ca și șopîrlele de pe malul Sevanului, aceștia nu sînt reprezentați decît de femele care recurg totuși la „serviciile” masculilor altor specii de pești. Diferiți excitanți mecanici și chimici — un ac și anumite substanțe chimice, pot juca rolul de tată. De exemplu, ouăle de broască pot fi stimulate să se dezvolte prin înțepare cu un ac fin, iar ouăle unor animale marine pot fi stimulate să se dividă, prin scuturare sau prin adăugarea în apă a unor acizi sau săruri.

POLOUL AMARE

CU TILC

Peste noapte, inventarul căminului din Sărmășag (Sătaș) s-a îmbogățit cu 55 de scaune. Donația, căci despre așa ceva este vorba, a fost făcută de Balogh Francisc și fiica sa — Ecaterina. Dar nu din proprie inițiativă ci în urma unei hotărîri a comisiei de judecată. Ce se întimplase? Francisc și cu a sa fiică, din lipsa unor preocupări serioase, au început să se ocupe cu birfa: că ăla a zis, că ălăalt a făcut...

La început sătenii au zîmbit, îngăduitori, dar văzind că nu se mai potolesc i-au chemat în fața comisiei de judecată. Aceasta a luat o hotărîre cu tilc: i-a amendat pe fiecare cu cîte 2 000 lei, convertibili în scaune pentru căminul cultural.

Se zice că Francisc și Ecaterina au cumpărat 57 de scaune. 55 le-au dat căminului iar cîte unul l-au păstrat. Ca să vadă lumea că le-a fost de învățătură și de acum înainte sînt oameni cu „scaun la cap”.

SCHIMBARE DE NUME ȘI DOMICILIU

Alexandru D. Alexandru din Pechea (Galați) s-a plictisit de numele pe care îl purta. Ca să-și schimbe numele, trebuia să-și schimbe și buletinul de identitate ceea ce a și făcut procurîndu-și altul din buzunarul unei haine străine. Nu se știe cum de s-a întimplat că odată cu buletinul, mina sa a subtilizat și un carnet de C.E.C.

Postul Alexandru bis, devenit Vasile Huruleanu, dorind să-și serbeze botezul, s-a prezentat la o agenție C.E.C. și a completat un talon de restituire pentru suma de 4 200 lei. Și a primit... doi ani și șase luni.

Alexandru și-a schimbat nu numai numele ci și domiciliul.

FRĂTEȘTE

Irina Rădulescu, gestionara chioșcului de desfacere a produselor agricole al cooperativelor agricole din Focșani și-a găsit o bună tovarășie în necinste în persoana contabilei principale Florica Tone. Mai bună alegere nici că se putea. „Verificînd” gestiunea, Tone modifica bonurile de ieșire, notele de livrare, prețurile și cantitățile. Afacerea prospera. Vindeau ardei grași și se îngrășau, vindeau roșii și se îmbujorau, cînd au vindut sfeclă... vă imaginați ce s-a întimplat.

Ținînd seama de faptul că sumele sustrase le-au împărțit frățește, tribunalul le-a împărțit și anii de condamnare după același criteriu. Cîte 7 la fiecare. Dacă nu i-au avut pe cei 7 de acasă!

O veche enigmă arheologică

Această statuie și multe altele asemănătoare se află pe insula Paștelui. Statuile au fost destinate să ornamenteze mausoleurile funerare ale polinezienilor care au populat insula prin secolul al XII-lea.

Arheologii au cercetat dar nu au dat încă un răspuns concludent privitor la transportul acestor statui. Blocul uriaș de piatră vulcanică ce are o greutate de peste zece tone a fost totuși transportat la o distanță de cîteva kilometri. Cum? Fără să se ațuneze pe a existau nici macarale, nici un număr suficient de corzi rezistente, iar transportul prin alunecare se exclude din cauza terenului stîncos.

Să-i lăsăm pe arheologi să-și continue cercetările, iar noi să ne mulțumim cu imaginea acestei statui care reprezintă, fără îndoială, o operă de artă.

Sfaturi practice

Șal

Un șal este binevenit nu numai iarna, ci și în zilele răcoase de vară. Din melană sau din lînă toarsă cu firul mai puțin răsucit, cu anvelope groase, puteți face un model ușor și frumos.

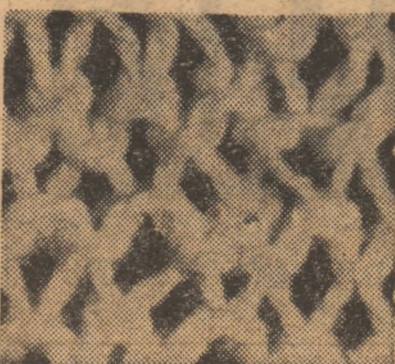
Rîndul 1: toate ochiurile lucrute pe față; Rîndul 2: un ochi pe față, un jeteu*, un ochi pe față, un jeteu; se repetă pînă la sfîrșitul rîndului; Rîndul 3: un ochi pe față, se scapă jeteul, un ochi pe față, se scapă jeteul; se repetă pînă la sfîrșitul rîndului.

Rîndurile cu soț le veți lucra ca rîndul 2, iar cele fără soț ca rîndul 3.

Puneți pe andrea 60 de ochiuri și lucrați pînă aveți o lungime de cel puțin 1,50 m (întinzînd lucrul). Apoi, din fire de mătase „Perla”, faceți la cele două capete franjuri lungi de 10 cm. Dacă preferați un șal triunghiular, puneți pe andrea 181 de ochiuri și scădeți, la rîndurile „fără soț”, cîte un ochi din ambele părți pînă ajungeți la un singur ochi. Bineînțeles că și la un astfel de model puteți pune franjuri.

* jeteu: înfășurăm firul o dată în jurul andrei drepte, trecîndu-l din față spre spate.

FLOAREA

DE CE?

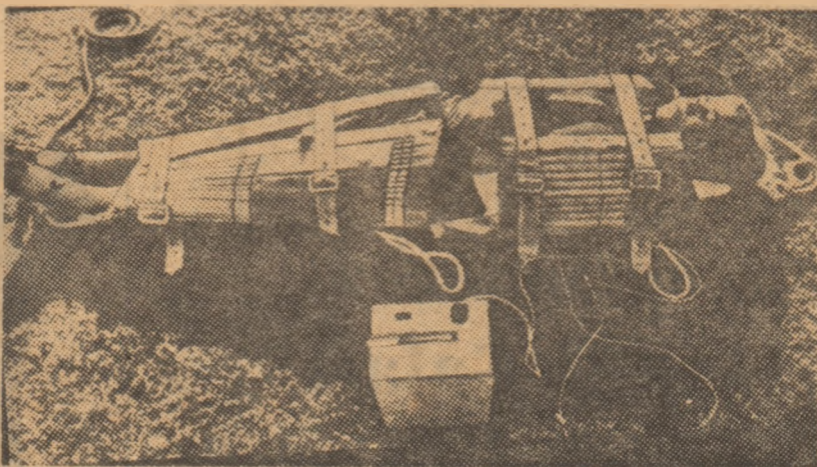
Bem apă

Răspunsul ar fi simplu: pentru că ne este sete. Necesitatea de a bea apă se datorește faptului că trupul nostru elimină în 24 de ore cam douăsprezece pahare cu apă. Deci trebuie să le înlocuim.

Cum? Mîncînd sau bînd o cantitate egală cu apa eliminată. Da, nu este nici o greșală, apa se poate minca. Pîinea, carnea, legumele sau oricare aliment conțin cu mult mai multă apă decît substanțe tari. Carnea are de trei ori mai multă apă decît substanțe tari, iar în ceea ce privește castravetele, acesta este alcătuit aproape în întregime din apă.

Trupul unui om care cântărește 70 de kilograme, are, aproximativ, 52 kg. de apă. Deci cantitatea de apă eliminată de organism trebuie înlocuită.

Un cititor ne întrebă dacă o poate înlocui și cu un alt lichid. Pentru a-i putea răspunde, îl rugăm pe cititorul a cărui scrisoare este expedită din Odobești, să ne precizeze la ce lichid se referă.

Casa din spumă

În procesul de construcție, o asemenea casă pare că va fi o prăjitură mare făcută din albușuri de ouă bătute. În contact cu aerul, spuma plastică se întărește repede și casa crește, crește.

Calități: izolație termică perfectă, posibilitatea de a construi în orice formă, repede și, la nevoie, de a o muta de colo-colo, ca pe un dulap oarecare. Deocamdată există una singură, prototipul creat de o societate franceză de materiale plastice, și e foarte scumpă.

Crosul Tineretului

Revărsare de energii la a cărei start s-au adunat aproape un milion de participanți din toate comunele și orașele țării, Crosul Tineretului și-a încheiat cea de a doua sa ediție duminică, la Tirgu Mureș, prin alergarea celor 480 de concurenți care și-au cucerit dreptul — trecînd prin sîta fazelor anterioare — să țintească cu pieptul lor cele șase fire albe, dincolo de care îi așteptau șase titluri de campioni naționali.

Desigur, numai șase sînt învingătorii, dar, întorcîndu-ne pe filiera cifrelor și ajungînd la impresiunea a milioane de participanți, ne dăm seama că adevăratul cîștigător este sportul de masă. Mulți dintre cei care au participat acum pentru prima dată în viața lor la o competiție athletică vor îndrăgi sportul; cîteva vor ajunge poate cîștigători ai unor întreceri internaționale vreunul participant la o vitoare olimpiadă... Ochiul atent al antrenorilor care — nu ne îndoiim — a urmărit diferitele etape ale competiției, va fi și ales pe înlocuitorii foștilor campioni, dintre care mulți se întîlniseră cu sportul tot în cadrul unor competiții de masă.

Poate că această consemnare a unei finale — al cărei caracter festiv a fost subliniat de excelenta organizare a gazdelor — nu ar fi cadrul cel mai potrivit pentru semnalarea unor deficiențe ale competiției. Vrem totuși să amintim că, la etapele anterioare și în special la cea comunală, lucrurilor nu li s-a acordat peste tot interesul cuvenit, făcîndu-se o mobilizare „de formă”, fără antrenamente prealabile, ceea ce a dus la participări reduse sau la abandonuri după cîteva zeci de metri. Fapt care s-a resimțit apoi în fazele superioare. (De exemplu, în județul Sibiu, unde tinerii săteni au fost foarte slab reprezentați la faza județeană).

Cred însă că cea mai mare victorie a acestei competiții de masă va veni atunci cînd nicăieri nu va mai fi necesar ca tinerii să fie mobilizați pentru participarea la crosul lor. Atunci cînd vor veni ei singuri și se vor înscrie.

P. VLADIMIR